

100 РОКІВ

СТАБІЛЬНІСТЬ • ДОСКОНАЛІСТЬ • ВІДДАНОСТЬ
VIRTUS • EXCELLENTIA • FIDELITAS

НМАПО імені П. Л. Шупика — 100 РОКІВ!

***Ю. В. Вороненко, Ю. П. Вдовиченко, О. К. Толстанов,
Н. Г. Гойда, Н. О. Савичук, О. П. Гульчій, Д. Д. Бригинець,
Б. П. Криштопа, І. С. Зозуля, А. Л. Косаковський***

У витоків створення Клінічного інституту для удосконалення лікарів (1918) стояла медична громадськість — професійна Спілка київських лікарів, передові представники якої, вихованці медичного факультету університету Св. Володимира (М. А. Левитський, О. З. Лазарєв, Є. Л. Скловський, Г. Б. Биховський, І. Й. Фрумін та ін.), незважаючи на всі негаразди і труднощі тих років, вбачали в організації підвищення кваліфікації лікарів одне з невідкладних завдань свого часу і стали одними із засновників закладу нового типу, першими його професорами.

Мета створюваного закладу досить чітко визначалася вже в першому його Статуті: «...спеціалізація лікарів в області практичної та теоретичної медицини, проходження загального медичного стажу молодими лікарями, періодична організація повторювальних курсів для поповнення та оновлення знань лікарів і, нарешті, наукова робота лікарів в обраних ними областях» (Центральний державний архів вищих органів влади та управління України. Фонд 166, оп. № 2, справа № 421, с. 48–55, 1921–1922).

Головним осередком щодо формування інституту стала обрана Спілкою лікарів організаційна комісія, яка провела значну роботу по «...сконструюванню секцій інституту, обладнанню та розміщенню»

нию медицинских кабинетов, приглашению врачей-консультантов, лекторов, преподавателей и амбулаторных врачей для участия в работе Института...». Комиссия получила, наконец, возможность 2 августа 1918 г. открыть (у приміщенні по бульв. Т. Шевченка, 13 — авт.) показательную клиническую амбулаторию по всем специальностям, а также дневную и ночную поликлиники для выезда к больным на дом по вызовам через Институт» (Центральний державний архів вищих органів влади та управління України. Фонд 166, оп. № 2, справа № 421, с. 90–90 зворотн., 1921–1922).

Так 100 років тому розпочав свою діяльність Клінічний інститут для удосконалення лікарів, сама назва якого передбачала, насамперед, його клінічну спрямованість, що і визначалося першим складом його кафедр і курсів. Серед головних завдань інституту професор М. А. Левитський визначав «...подготовку врачей в области теоретической и практической медицины, пополнение и освежение знаний молодых врачей, для достижения каковой цели организуются периодические повторительные курсы по всем специальностям, а также производятся практические научные работы, чем одновременно и оказывается авторитетная лечебная помощь широким массам населения Киева и его окрестностей...» (Центральний державний архів вищих органів влади та управління України. Фонд 166, оп. № 2, справа № 421, с. 90–90 зворотн., 1921–1922).

Слід віддати належне засновникам інституту, які ставили перед ним такі завдання, маючи у своєму розпорядженні лише одну поліклініку для обслуговування хворих вдома й амбулаторію для тих пацієнтів, хто мав змогу приходити на прийом, при якій у 1918 р. були відкриті аптека і хіміко-бактеріологічна лабораторія. У таких умовах Клінічний інститут став біля витоків зародження системи післядипломної підготовки лікарів в Україні.

Педагогічний процес у Клінічному інституті на початку його існування складався з практичної роботи лікарів-слухачів у лікувальних закладах і відвідування у вечірні години лекцій.

14 травня 1919 р., ще в період громадянської війни, Клінічний інститут як власність Спілки київських лікарів, згідно з декретом Наркомздоров'я України № 58, був націоналізований як «высшее учебно-научное и лечебное учреждение, показательное для всей Украины» (Центральний державний архів вищих органів влади та управління України. Фонд 166, оп. № 2, справа № 421, с. 90–90 зворотн., 1921–1922). Одночасно з цим інституту передавався і стаціонар на 25 акушерських ліжок (вул. Нестерівська, 6), який став першим його клінічним відділенням.

Проте до остаточного встановлення радянської влади в Україні інституту довелось пережити ще тимчасову окупацію Києва війська-

ми Денікіна, ставлення якого до вищої освіти і науки проявилось, зокрема, у позбавленні університету і Академії наук орендованих ними приміщень, а для Клінічного інституту, як і для інших вузів, — заборону на проведення занять у вечірній час.

Інститут не лише вжив, але й спромігся в ці важкі часи створити перші свої кафедри: офтальмології (1918, професор М. А. Левитський), акушерства і гінекології (1918, професор Г. Ф. Писемський), педіатрії (1918, професор Є. Л. Скловський, професор А. З. Лазарєв), освоїти одні з перших навчальних баз — «вищий спеціальний інститут для наукових досліджень і удосконалення лікарів з рентгенології» (вул. Сакаганського, 32/34) і кабінет світлолікування (вул. Велика Житомирська, 25).

Систематичні заняття в інституті розпочалися в осінньому семестрі 1920 р., коли слухачами «вновь открытых повторительных курсов» стали перші 117 лікарів. Цей період припав на початок реформування вищої школи в Україні, внаслідок чого в лютому 1921 р. управління інститутом перейшло від Наркомздоров'я України до відання системи Укрголовпрофосвіти, зокрема Київського губернського відділу професійної освіти, а безпосереднє керівництво ним здійснювали новообрані Правління та Рада, які вперше опрацювали загальний план педагогічної діяльності інституту.

Наприкінці 20-х років інститут мав у своєму складі, крім зазначених, кафедри дерматовенерології (1921, професор О. Г. Лур'є), оториноларингології (1921, професор С. Є. Ставракі), терапії (1921, професор О. Б. Бернштейн), мікробіології та лабораторної діагностики (1921, професор М. Г. Беньяш), хірургії (1922, професор Г. Б. Биховський), патанатомії (1922, професор І. Т. Титов), нервових хвороб (1923, професор Б. М. Маньковський), ортопедії і травматології (1926, професор І. Й. Фрумін), психіатрії (1927, к. мед. н. І. О. Залкінд), урології (1929, професор А. А. Чайка). Навчально-наукова діяльність інституту фінансувалась Наркомосвіти, лікувальна — Наркомздоров'я України, тобто в управлінні закладом існувало певне двовладдя.

Підсумовуючи досягнення інституту за перші 10 років діяльності, відзначаючи його роль і місце в системі охорони здоров'я та вибудовуючи перспективу, його директор професор О. Б. Бернштейн у 1928 р. підкреслював: «...В первые дни революционной эпохи среди разрухи, голода, эпидемий создан был этот культурный очаг — один из этапов развития советской медицины. Жизнь требовала его существования, страна с ростом ее культурных задач требовала наличия крупного кадра вооруженных знанием хранителей здоровья населения, и государство, при ограниченности своих материальных ресурсов, всемерно стремилось поддерживать развитие Киевского института для усовершенствования врачей...»

За 10 лет институт превратился в большое научно-учебное учреждение, укрепившее знаниями уже свыше 2500 врачей, больше $\frac{1}{4}$ всех врачей Украины...» (Труды клиники нервных болезней Киевского государственного института для усовершенствования врачей. Т. I. Посвящается десятилетию существования института. — К., 1928. — С. 3–4.).

Початок 30-х років ознаменувався завершенням корінної реорганізації вищої медичної школи України, яка тривала майже 6 років (1924–1930). 12 липня 1930 р. Раднарком УРСР видав постанову «Про реорганізацію вузів і втузів і передання їх до відому відповідних наркоматів», згідно з якою вища медична і фармацевтична освіта передавалися із системи Наркомпросу до відання Наркомздоров'я України, зацікавленого в розвитку мережі медичних вузів, підвищенні якості підготовки спеціалістів і удосконаленні їхніх знань.

Одним із перших кроків НКОЗ УРСР стосовно Клінічного інституту для удосконалення лікарів стало затвердження 31 грудня 1931 р. його нового Статуту, згідно з яким інститут розподілявся на два сектори: адміністративно-організаційний і науково-навчальний. До складу останнього входили відділи: лікувально-профілактичний, санітарно-гігієнічний, охматдиту, периферійної роботи, що заклали основи формування майбутніх факультетів. У свою чергу, відділ периферійної роботи розподілявся на три бюро: науково-методологічне, науково-консультативне і лекторське.

Статут уперше визначав і обов'язки слухачів: «Всі слухачі інститутів для удосконалення після закінчення навчання зобов'язані відслуговувати на посадах за призначенням НКОЗ з розрахунку 1–1,5 місяці служби за 1 місяць навчання, але не менше одного року» (Центральний державний архів вищих органів влади та управління України. Фонд 342, оп. № 3, Т. 2, справа № 3287, с. 74–77).

Зосередження управління вищою медичною школою в одному відомстві стало переломним моментом в історії медичних вузів України і внесло суттєві зміни в діяльність інституту, перш за все у визначення контингенту, що підлягав підвищенню кваліфікації, та її строки. Якщо раніше вищезазначене регулювалося лише його першим Статутом, то Наркомздоров'я і партійно-урядові постанови початку 30-х років, зокрема «Про медичні кадри» (1931) і «Про підготовку лікарів» (1934), ставили чіткі державні вимоги як до їх базової підготовки, так і до підвищення кваліфікації.

Останнє значною мірою обумовлювалося якісно новими завданнями, які ставилися перед галуззю охорони здоров'я того часу. Вони були пов'язані перш за все з подальшим розвитком мережі лікувально-профілактичних і санітарно-епідеміологічних закладів, підвищенням якості медичної допомоги, закладенням підвалин її спеціалізованих

видів, переважним медико-санітарним обслуговуванням промислових робітників і працівників сільського господарства, пошуками нових форм і методів надання медичної допомоги, методами запобігання і зниження захворюваності й промислового травматизму, покращання санітарно-епідеміологічного стану територій та ін. В основу діяльності позалікарняних закладів покладался дільнично-територіальний принцип, а на першому плані поставала постать дільничного лікаря.

Крім того, запровадження постановою 1934 р. первинної спеціалізації в медичних вузах передбачало її проведення з окремих профілів (офтальмології, оториноларингології та ін.), як і підвищення кваліфікації, безпосередньо в інститутах удосконалення лікарів. Урядовою постановою «Про укріплення сільської дільниці» (1938) вперше встановлювалось обов'язкове, раз на три роки, направлення на курси удосконалення лікарів із сільської місцевості, міських — раз на п'ять років.

Зростання потреб практичної охорони здоров'я, особливо сільської мережі, і започаткування спеціалізації потребували подальшого розширення системи удосконалення знань для лікарів з питань як фундаментальних дисциплін, так і вузьких спеціальностей. Саме це і визначило профільність кафедр, створених в інституті протягом 30-х років (директори — О. Б. Бернштейн, 1922–1934; Л. М. Черняк, 1934–1941).

Таким чином, до початку війни в інституті нараховувалося 25 кафедр, але його діяльність не обмежувалась лише перепідготовкою в стінах. Зростаюча потреба у підвищенні професійних знань зумовила створення в довоєнний період і нової форми їх набуття шляхом наближення системи післядипломної освіти безпосередньо до виробництва. З цією метою на базах потужних на той час лікарняних закладів Білої Церкви, Житомира, Коростеня, Черкас і Чернігова були створені як філіали окремих кафедр пункти підвищення кваліфікації лікарів на чолі зі спеціально підготовленими в інституті фахівцями.

Завдяки розширенню навчально-матеріальної бази та профільності спеціалізації і перепідготовки лікарів інститут, який щорічно готував понад тисячу спеціалістів, став одним із найпотужніших медичних навчально-наукових закладів країни довоєнного часу.

Довоєнний період характеризувався також суттєвим внеском учених інституту до скарбниці вітчизняної науки. Одними з фундаторів українських наукових шкіл стали академік М. Д. Стражеско та професори: В. Х. Василенко, А. Г. Васютинський, С. П. Виноградова, А. М. Зюков, М. С. Коломійченко, О. З. Лазарєв, Б. М. Маньковський, Г. Ф. Писемський, Б. Я. Падалка, С. О. Ставракі, М. Я. Харшак, А. А. Чайка та ін.

Вчені інституту стояли також біля витоків створення нових типів медичних закладів. Так, професор Є. Л. Сковський був одним із

засновників дитячих лікувально-профілактичних закладів Києва та громадського руху «Крапля молока», професор Г. Б. Биховський організував при Київському рентгенологічному інституті онкологічний диспансер (1932) і першу в Києві онкологічну клініку (1934), професор Г. Ф. Писемський став одним із організаторів колгоспних пологових будинків (1934), які отримали визнання в колишньому СРСР.

У роки Другої світової війни інститут припинив свою діяльність, а його навчальна і матеріальна база були знищені під час тимчасової окупації Києва. Як і інші лікарі України, вчені інституту зробили свій вагомий внесок у здобутки медицини воєнного періоду, а окремі з них проявили себе талановитими організаторами військової медицини. В її історію назавжди увійшли імена головного терапевта Північно-Кавказького та І Українського фронтів — завідувача кафедри терапії професора В. Х. Василенка, головного хірурга евакопункту І Українського фронту, генерал-майора медичної служби, завідувача кафедри урології професора А. А. Чайки та багатьох інших.

Своє друге народження інститут отримав на підставі постанови уряду України від 18 листопада 1943 р. про його відновлення, виданої вже через два тижні після звільнення Києва. Перші кафедри почали діяти в 1944 р. на базі колишнього окружного військового госпіталю № 408 і деяких лікувальних закладів міста, а першими слухачами стали спеціалісти евакогоспіталів Міністерства охорони здоров'я.

На перших директорів інституту повоєнного часу (Д. А. Охрименко, 1943–1944; В. П. Комісаренко, 1944; І. І. Кальченко, 1944–1957) припали всі труднощі відбудовного періоду зі створення навчально-матеріальної бази для відновлення діяльності довоєнних кафедр та організації нових. Значну підтримку в цьому інститут отримав з боку Київської обласної лікарні, яка в 1944 р. Наркомздоров'я СРСР була затверджена його навчальною базою і в якій розмістилася більшість клінічних кафедр та окремі теоретичні.

Наказом Народного Комісаріату охорони здоров'я СРСР від 21 березня 1944 р. відновлені лікувальний і санітарно-гігієнічний факультети, а з 1945 р. почалася планова підготовка спеціалістів системи Міністерства охорони здоров'я.

У 1953 р. якісний і кількісний склад кафедр поповнився за рахунок приєднання до інституту Київського інституту удосконалення провізорів, який існував з 1939 р. 1957–1959 рр. (директор — доцент В. Д. Братусь) позначилися відкриттям декількох кафедр.

Наприкінці 50-х років інститут очолив професор М. Н. Умовіст, який обіймав цю посаду протягом 25 років (1959–1984). У цей період відбулися важливі події в житті інституту, які наклали відбиток на всю його подальшу діяльність. Вони пов'язані, насамперед, зі значним зростанням кількості кафедр, що було обумовлено потребами прак-

тичної охорони здоров'я, яка з початку 60-х років взяла курс на розширення, удосконалення й підвищення якості спеціалізованої медичної допомоги. По-друге, починаючи з 1965 р. і протягом понад чверті століття (до 1991 р.), інститут був підпорядкований Міністерству охорони здоров'я СРСР, що надало йому нового інтернаціонального статусу, оскільки слухачами стали представники всіх нинішніх країн СНД, хоча лікарі з України завжди становили майже половину всього контингенту слухачів.

У 1984 р. інститут очолив професор В. М. Гирін (1984–2002). До початку 90-х років інститут став одним із найбільших у колишньому СРСР і найпотужнішим в Україні навчальним закладом такого типу.

Новий період у діяльності інституту розпочався в жовтні 1991 р. після його повернення до системи МОЗ суверенної України, що покликала за собою якісні зміни його статусу. В нових умовах, які співпали з початком проведення реформи медичної освіти в Україні, інститут зайняв пріоритетне місце в галузі післядипломної підготовки і перетворився в навчально-методичний центр МОЗ України з цієї проблеми. Окремі кафедри, наприклад, управління охороною здоров'я, медичної інформатики та обчислювальної техніки, були визначені МОЗ України як головні з відповідних проблем.

Відповідно до концепції вказаної реформи, орієнтованої на досягнення рівня підготовки лікарів у найбільш розвинених країнах світу, в 1992 р. введені нові форми післядипломного навчання лікарів і провізорів, зокрема, передатестаційні цикли, очне-заочне навчання лікарів-інтернів, цикли підготовки з низки спеціальностей керівників та викладачів інститутів (факультетів) удосконалення лікарів медичних вузів. Нові вимоги, висунуті Концепцією реформування вищої медичної і післядипломної освіти, запити практичної охорони здоров'я та поява нових наукових напрямів у діяльності кафедр зумовили упорядкування їх кількості та якісної структури.

Нового якісного статусу інститут набув в п'яту річницю незалежності нашої держави після видання Кабінетом Міністрів України постанови від 13 травня 1996 р. № 498 «Про створення Київської медичної академії післядипломної освіти» відповідно до якої на його базі було створено навчальний заклад нового типу — єдина на той час в Україні медична академія післядипломної освіти.

В ознаменування 80-річчя від часу заснування постановою Кабінету Міністрів України від 20 квітня 1998 р. № 513 «Про увічнення пам'яті П. Л. Шупика» академії було присвоєно ім'я видатного державного діяча і вченого — професора Платона Лукича Шупика (1907–1986), який двічі обіймав посаду міністра охорони здоров'я України (1952–1954, 1956–1969), зробив вагомий внесок у розвиток матеріальної, навчальної і наукової бази академії, протягом 14 років

НМАПО імені П. Л. Шупика — 100 РОКІВ!

(1965–1979) завідував кафедрою соціальної медицини і організації охорони здоров'я.

З 2002 року і по теперішній час академію очолює академік НАМН України професор Ю. В. Вороненко. За цей час в закладі відбулись значні статусні, структурні, кадрові та інші зміни. Так відповідно до Указу Президента України В. А. Ющенко від 27 березня 2006 року № 236/2006 «Про надання Київській медичній академії післядипломної освіти імені П. Л. Шупика статусу національної» академія отримала статус національного закладу.

В період з 2003 по 2017 рік в академії відбулись радикальні структурні зміни. Утворено 3 навчально-наукові інститути: стоматології (2003), український державний інститут репродуктології (2006), сімейної медицини (2009). Кількість кафедр зросла з 67 до 81. Свій 100-річний ювілей академія зустрічає у складі п'яти факультетів та трьох навчально-наукових інститутів, що об'єднують 81 кафедру. Утворено нові структурні підрозділи: центр симуляційних методів навчання, відділ маркетингу, клініка репродуктивних технологій, відділ моніторингу діяльності, відділ докторантури та організації наукової діяльності, науковий навчально-методичний центр дистанційної освіти тощо.

Суттєво зміцнився кадровий потенціал. В ювілейному, 2018 році, в академії налічується 1 550 працівників, із них науково-педагогічних — 803, у тому числі 246 докторів і 454 кандидати наук, із яких 174 — професори, 279 — доценти. Нині в академії працює 6 академіків НАМН України, з них 2 також являються членами-кореспондентами НАН України, та 16 членів-кореспондентів НАМН України. Десятки вчених академії мають високі почесні звання: 33 — заслужені діячі науки і техніки України, 37 — лауреати Державної премії України в галузі науки і техніки, 97 — заслужені лікарі, працівники охорони здоров'я, фармації, освіти тощо.

Академію очолює яскрава команда лідерів, які зуміли у складних умовах забезпечити її сталий розвиток, і на особистому прикладі демонструють відповідальний і творчий підхід до виконання робіт. Завдяки їхнім зусиллям в академії формується корпоративна культура, яка заохочує працівників до удосконалення діяльності, творчого пошуку, відповідального виконання роботи. В практику роботи академії запроваджуються нові підходи до менеджменту, зокрема — процесний менеджмент і менеджмент ризиків.

У 2003–2017 рр. за всіма формами і видами навчання через академію пройшло близько 330 тисяч фахівців. В останні роки суттєво зросли обсяги підготовки. Щорічно за державним замовленням та на умовах платних освітніх послуг навчається 27–28 тисяч осіб: інтернів; слухачів (лікарів, провізорів, молодших спеціалістів і фар-

мацевтів) — на різних навчальних циклах (спеціалізації, стажування, тематичного удосконалення, передатестаційних); клінічних ординаторів; аспірантів та докторантів, у тому числі до 300 іноземців. Практично оновлена навчально-методична база. Видано за 2003–2017 рр. понад 100 підручників та понад 450 навчальних посібників.

За ініціатииви НМАПО імені П. Л. Шупика в Україні впроваджено систему забезпечення якості безперервного професійного розвитку лікарів на основі навчальних кредитів (2009). Колектив академії активно працює над розробленням та впровадженням нових продуктів і рішень, які пропонуються споживачам освітніх послуг (як в частині нових навчальних циклів, так і нових методів викладання). Створено електронний портал «Єдиний освітній простір» та кафедральні портали для індивідуальної дистанційної роботи з лікарями (сімейні лікарі, кардіологи, нефрологи, управлінці охороною здоров'я), які мають вже близько 2 млн. відвідувань. Разом із фахівцями ЄС створено півторарічну базову програму підготовки управлінців охороною здоров'я, за якою підготовлено близько 50 сучасних керівників для закладів охорони здоров'я третинного та вторинного рівнів.

В НМАПО імені П. Л. Шупика підготовка наукових та науково-педагогічних кадрів здійснюється в докторантурі за очною (денною) та аспірантурі за очною (денною, вечірньою) та заочною формами навчання. Освітня діяльність у сфері вищої освіти на третьому освітньо-науковому рівні провадиться в галузях знань: 09 Біологія (за спеціальністю 091 Біологія) та 22 Охорона здоров'я (за спеціальностями: 221 Стоматологія, 222 Медицина, 224 Технології медичної діагностики та лікування, 225 Медична та психологічна реабілітація, 226 Фармація, 228 Педіатрія та 229 Громадське здоров'я).

Здійснюється тісна співпраця з науковими установами НАН та НАМН України, завдяки чому в навчальний процес впроваджуються найсучасніші науково-практичні розробки.

При академії створено та працює 11 спеціалізованих вчених рад по захисту докторських дисертацій за 17 науковими спеціальностями.

Сьогодні в академії здобули свого розвитку 25 наукових шкіл і 4 школи, що розвиваються. Науковцями за 2003–2017 рр. отримано понад 700 патентів на корисну модель і 28 — на винахід. У 2018 р. видається 40 друкованих засобів інформації, де академія виступає засновником чи співзасновником.

Створено наукометричні портрети науково-педагогічних працівників НМАПО імені П. Л. Шупика. Середній Індекс Хірша академії за Google Scholar складає 79. За рейтингом проекту «Бібліометрика української науки» академія посідає 8 місце серед університетів і на-

уково-дослідних інститутів України та перше місце — серед закладів вищої медичної освіти.

В академії функціонує академічний репозитарій, який постійно поповнюється науковими працями вчених академії.

Навколо академії сформувалась потужна мережа партнерів із числа провідних наукових установ та закладів охорони здоров'я, в тому числі приватних, що дозволяє залучати до співпраці ключових лідерів медичної галузі. Освітня та наукова діяльність академії має потужну практичну складову. Основою для цієї системи є широка мережа клінічних баз, які забезпечують можливості для практичної апробації наукових розробок, а також для набуття інтернами та слухачами практичних навиків.

Лікувально-діагностичну роботу здійснюють понад 700 науково-педагогічних працівників 71 клінічної кафедри на 217 клінічних базах, розміщених переважно на базах наукових установ НАМН та МОЗ України, у закладах охорони здоров'я МОЗ України та м. Києва й області. Є клінічні бази в потужних госпіталях силових структур, а понад 50 клінічних баз розташовані у приватних, високотехнологічних закладах охорони здоров'я. На сьогодні вищу лікарську кваліфікаційну категорію мають 555 (74,89 %) викладачів, першу — 67 (9,04 %), другу — 40 (5,39 %). Науково-педагогічними працівниками виконується понад 18 тисяч хірургічних операцій, надається лікувальна та консультативна допомога понад 300 тисячам хворих. Проведено трансєвропейські дослідження серцево-судинних захворювань Євроеспайр IV і V. Кафедра діабетології отримала статут світового навчального центру з питань діабету (2017).

Академія активно співпрацює з Верховною Радою України та Міністерством охорони здоров'я України з питань участі у підготовці та експертизі проектів законів та підзаконних нормативних актів з питань медичної освіти та науки, реформування сфери охорони здоров'я, громадського самоврядування, трансфузіології, громадського здоров'я, стоматології, сімейної медицини, реабілітації та ін.

В рамках міжнародного співробітництва здійснюється співпраця з Агентством США з міжнародного розвитку, урядами Швейцарії та Німеччини з питань охорони материнства і дитинства, Іллінойським і Гарвардським університетами з питань менеджменту в охороні здоров'я, Каролінським Інститутом (Швеція), Університетом Людвіга Максиміліана (ФРН), Ягелонським університетом (Польща) та ін.

Виконано низку проектів ЄС: з управління та фінансування охорони здоров'я, з підтримки розвитку медичних стандартів в Україні, з участі громадськості в прийнятті рішень.

НМАПО імені П. Л. Шупика стала колективним членом Великої Хартії Університетів, Міжнародної кадрової академії, Європейської

НМАПО імені П. Л. Шупика — 100 РОКІВ!

академії природничих наук, Європейської асоціації медичної освіти, включена до кодифікованої системи НАТО (NATO CAGE).

На сьогодні академія — перший заклад вищої освіти України, сертифікований офіційною німецькою компанією DQS-UL Group за новою версією міжнародного стандарту ISO 9001:2015 «Система менеджменту якості. Вимоги» (2015). Отримано також сертифікат IQNet, яким її включено до міжнародної мережі якості. Академія також єдиний заклад вищої освіти країни, в якому експертами Європейського фонду управління якістю (EFQM) визнана відповідність процесів діяльності Моделі досконалості Європейського фонду управління якістю як установи рівня «Визнана досконалість» (5 зірок) Recognised for Excellence 5 stars (2018). Сертифікація системи управління відповідно до вимог ISO 9001 та EFQM — це важливий, але не останній крок на 100-річному шляху успіхів НМАПО імені П. Л. Шупика.

Розпочавши століття тому свою діяльність з окремих курсів удосконалення і маючи у своєму розпорядженні як навчальну базу лише одну поліклініку з незначною кількістю відвідувань і чотири кафедри, Національна медична академія післядипломної освіти імені П. Л. Шупика за роки існування стала провідним в Україні закладом післядипломної медичної освіти і потужним науковим центром.

Колектив академії на всіх етапах її існування робив і робить вагомий внесок до скарбниці української медицини, сприяючи реформуванню сфери охорони здоров'я України, загалом, і вищої медичної школи, зокрема.